

POSTANOWIENIE

Dnia 5 marca 2018 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Maria Szulc

w sprawie z powództwa B. C.
przeciwko Gminie Miasta G. - (...) Zarządowi Nieruchomości Komunalnych
Zakładowi Budżetowemu w G.
o zapłatę,
na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej
w dniu 5 marca 2018 r.,
na skutek skargi kasacyjnej powódki
od wyroku Sądu Apelacyjnego w (...)
z dnia 17 czerwca 2016 r., sygn. akt I ACa (...),

1) odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania;

2) przyznaje od Skarbu Państwa Sądowi Apelacyjnemu w (...) adw. W. P. wynagrodzenie w kwocie 3600,- (trzy tysiące sześćset) złotych podwyższoną o stawkę podatku VAT z tytułu udzielonej powódce nieopłaconej pomocy prawnej z urzędu w postępowaniu kasacyjnym.

UZASADNIENIE

Skarga kasacyjna jest szczególnym środkiem odwoławczym, którego wymogi określa art. 398⁴ § 1 i 2 k.p.c. wskazując na jej cechy konstrukcyjne i nakładając na skarżącego obowiązek zawarcia w skardze wniosku o przyjęcie do rozpoznania oraz jego uzasadnienia.

Sąd Najwyższy w ramach przedsądu bada tylko wskazane w skardze kasacyjnej okoliczności uzasadniające jej przyjęcie do rozpoznania, a nie podstawy kasacyjne i ich uzasadnienie, zaś cel wymagania przewidzianego w art. 398⁴ § 2 k.p.c. może być osiągnięty jedynie przez powołanie i uzasadnienie przez skarżącego istnienia przesłanek o charakterze publicznoprawnym. W przypadku powołania we wniosku przesłanki określonej w art. 398⁹ § 1 pkt 1 k.p.c. należy sformułować zagadnienie prawne oraz przedstawić odrębną, pogłębioną argumentację prawną wskazującą na zaistnienie powołanej okoliczności uzasadniającej przyjęcie skargi do rozpoznania (postanowienia Sądu Najwyższego z dnia 10 maja 2001 r., II CZ 35/01, OSNC 2002 r., nr 1, poz. 11, z dnia 11 stycznia 2002 r., III CKN 570/01, OSNC 2002 r., nr 12, poz. 151, z dnia 23 listopada 2010 r., II CSK 344/10, nie publ.). Powołanie we wniosku przesłanki określonej w punkcie drugim wymaga wskazania, że określony przepis prawa, mimo że budzi poważne wątpliwości, nie doczekał się wykładni, bądź niejednolita jego wykładnia wywołuje rozbieżności w orzecznictwie sądów, które należy przytoczyć (postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 15 października 2002 r., II CZ 102/02, nie publ.).

Przedstawiony przez skarżącą problem prawny nie pozwala na stwierdzenie, że wystąpiła przesłanka określona w punkcie pierwszym, powołanie się bowiem na jej zaistnienie wymaga sformułowania zagadnienia prawnego. Temu wymogowi skarżąca nie podołała przedstawiając problemy prawne w sposób ogólny i opisowy, nie odpowiadający wymogowi sformułowania zagadnienia „do rozstrzygnięcia” (art. 390 § 1 k.p.c.), czyli wyznaczającego dwie możliwe odpowiedzi. Zgodnie z utrwalonym stanowiskiem Sądu Najwyższego nie jest dopuszczalne przedstawienie zagadnienia prawnego „do uzupełnienia”, wyznaczającego tylko schemat odpowiedzi, zwany osnową pytania (postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 5 grudnia 2013 r., II CSK 244/13, nie publ. i orzeczenia w nim powołane). Wskazane problemy prawne nie spełniają także wymogu pytań do uzupełnienia, a sposób ich sformułowania można uznać jedynie za sygnalizację wątpliwości związanych z wykładnią przepisów prawa, które nie zostały w nich wymienione; stopień ogólności wątpliwości skarżącej co do „sposobu ustalenia podstawy i kryteriów odszkodowawczych przy naruszeniu dóbr osobistych oraz zasad odpowiedzialności wynikających z niezgodnego z prawem działania (zaniechania)

przy wykonywaniu władzy publicznej jednostki samorządu terytorialnego...” nie pozwala na ich zakwalifikowanie jako istotnego zagadnienia prawnego. Ponadto nie stanowi istotnego zagadnienia prawnego taki problem prawny, którego rozstrzygnięcie nie miałoby żadnego znaczenia dla rozstrzygnięcia sprawy w stanie faktycznym ustalonym przez Sąd drugiej instancji (postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 26 września 2005 r., II PK 98/05, OSNP, nr 15 - 16, poz. 243), zaś wątpliwości pozwanej są irrelewantne wobec ustalenia Sądu drugiej instancji, wiążącego z mocy art. 398¹³ k.p.c. Sąd Najwyższy, że nie doszło do naruszenia dóbr osobistych powódki wskazywanym przez nią zachowaniem pozwanej. Kwestia zasad odpowiedzialności na podstawie art. 448 k.c. oraz ustalenia podstawy i przesłanek przyznania zadośćuczynienia może być rozważana dopiero w razie stwierdzenia naruszenia dobra osobistego. Z tej też przyczyny nie zachodzi potrzeba wykładni wzajemnej relacji art. 448, 24 § 1, 361 i 417 § 1 k.c.

Z tych względów należało odmówić przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania (art. 398⁹ § 2 k.p.c.). O kosztach zastępstwa procesowego z urzędu orzeczono na podstawie § 4 ust. 1 i 3, § 8 ust. 7 i § 16 ust. 4 pkt 2 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 30 października 2016 r. w sprawie ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej przez adwokata z urzędu (Dz. U. 2016, poz. 1714 ze zm.).

jw

r.g.